

ת"פ (חיפה) 14499-02-24 - מדינת ישראל נ' ענאן אבו נימר

ת"פ (חיפה) 14499-02-24 - מדינת ישראל נ' ענאן אבו נימר ואח' מחוזי חיפה

ת"פ (חיפה) 14499-02-24

מדינת ישראל

על ידי פרקליטות מחוז חיפה - פלילי

נגד

1. ענאן אבו נימר

2. רונן (נזאם) אבו טריף

על ידי בא כוחם עו"ד אבי חימי, אלי כהן ו/או זוהר ארבל

בית המשפט המחוזי בחיפה

[20.07.2025]

לפני כבוד השופט אינאס סלאמה

גזר דין

1. הנאשמים שלפניי הורשעו, על פי הודאתם בעובדות כתב אישום מתוקן, במסגרת הסדר טיעון, בביצוע עבירות

בנשק (נשיאה והובלה) - עבירה לפי סעיפים 144(ב) רישא וסיפא + 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

נאשם מס' 1 (להלן: "נאשם 1"), הורשע בנוסף בביצוע העבירות הבאות: ניסיון לעבירות בנשק (נשיאה והובלה) -

עבירה לפי סעיפים 144(ב) רישא + 25 לחוק; הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו - עבירה לפי סעיף 275 לחוק, וכן

הפרת הוראה חוקית - עבירה לפי סעיף 287(א) לחוק.

2. הסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים כלל הסכמה בדבר "טווחי ענישה", באופן שעל נאשם 1 ביקשו הצדדים להשית

עונש מאסר בפועל הנע בין 3 ל-5 שנים, ועל נאשם מס' 2 (להלן: "נאשם 2") ביקשו הצדדים להשית עונש מאסר

בפועל הנע בין 24 חודשים לבין 42 חודשים. בכל הנוגע ליתר רכיבי הענישה לא הושגו הסכמות בין הצדדים, וכל אחד

מהם טען כפי ראות עיניו.

כתב האישום המתוקן

3. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, אשר תובאנה בעיקרן להלן, בלילה שבין 21.8.2023 לבין 22.8.2023 נגנב

רכב מסוג טויוטה (להלן: "הרכב").

4. בתאריך 3.1.2024, בתיק מ"י 3526-01-24, הורה בית משפט השלום בקריית שמונה, כי נאשם 1 ישהה במעצר בית מלא בביתו בכפר ירכא. בתאריך 10.1.2024, בתיק מ"ת 10510-01-24, הורה בית משפט השלום בקריית שמונה, כי התנאים שנקבעו בתאריך 3.1.2024 יחולו עד החלטה אחרת (להלן: "ההוראה החוקית").
5. עובר לתאריך 14.1.2024, הנאשמים דאגו לטשטש, בעצמם או באמצעות אחרים, את סימני הזיהוי של הרכב, באופן שהדביקו על גבי לוחיות הזיהוי של הרכב מדבקות, כך שהרכב יחזה להיות כבעל לוחית זיהוי שמספרה 110-90-201, וזאת על מנת להקשות על זיהוי הרכב, והחנו את הרכב ברחבת עפר הסמוכה לרחוב דרב אבו סנאן בירכא (להלן: "רחבת העפר").
6. בתאריך 14.1.2024 בשעה 05:00 או בסמוך לכך, תוך שנאשם 1 מפר את תנאי ההוראה החוקית, הנאשמים הגיעו אל רחבת העפר ברכב סקודה. בשעה 05:05 או בסמוך לכך, הנאשמים יצאו מרכב הסקודה ועברו אל הרכב כשהם חובשים כובעים ועוטים על ידיהם כפפות ועל פניהם מסכות, במטרה להקשות על זיהויים. מיד לאחר מכן, הנאשמים נסעו ברכב, כשהם נושאים ומובילים בצוותא חדא, אקדח חצי אוטומטי Viking תוצרת רוסיה מודל MP-446C קליבר 9 מ"מ פאראבלום, כשהוא טעון במחסנית ובה 15 כדורים תואמים לאקדח (להלן יחד: "הנשק"). כמו כן, נאשם 1 נשא והוביל מטען חבלה המכיל חומר נפץ מרסק מסוג ציקלוניט RDX במשקל של כ-2,990 גרם, מאיץ חבלה מס' 3, נפץ חבלה M6 אמריקאי חשמלי, 6 מגנטים המחברים לפיסת עץ אשר שימשו כאמצעי הצמדה וכן טלפון סלולרי מתוצרת NOKIA אליו הולחמו 2 מוליכים חשמליים חד-גידיים רב-סיביים בעלי מעטפת בידוד פלסטיק אשר נועד לשמש כמערכת הפעלה, אך בשל תקלה לא יכול היה לקבל ולהוציא שיחות לצורך פיצוץ המטען (להלן: "מטען החבלה").
7. הנאשמים נסעו ברכב, ברחוב דרב אבו סנאן בירכא. בשעה 05:11 או בסמוך לכך, נאשם 1 אשר ישב במושב שליד הנהג, יצא מהרכב כשהוא נושא עמו את מטען החבלה. כעבור חצי דקה לערך, נאשם 1 חזר לרכב בלי מטען החבלה, והנאשמים החלו בנסיעה חזרה לכיוון רחבת העפר.
8. בשעה 05:15 או בסמוך לכך, הנאשמים הגיעו ברכב בחזרה אל רחבת העפר. נאשם 1 יצא מן הרכב כשהוא נושא את הנשק בידו הימנית. בשלב זה, שוטרים שהיו במקום צעקו לנאשם 1 "עצור, משטרה". נאשם 1 לא שעה לקריאות השוטרים, השליך את הנשק סמוך לרכב והחל בריצה על מנת להימלט מהמקום בכוונה להפריע לשוטרים כשהם ממלאים תפקידם כחוק או להכשילם בכך. לאחר שהשוטרים ביצעו ירי באוויר, נאשם 1 נעצר, ובמקביל לכך נאשם 2 נעצר בעודו יושב ברכב.
- טיעוני הצדדים לעונש

9. בדיון מיום 6.7.2025, שיוחד לשמיעת טיעוני הצדדים בעל פה, המאשימה הגישה גם טיעון כתוב, וכן גיליון רישום פלילי של כל אחד מהנאשמים. בטיעוניה, המאשימה עמדה על עבירות האלימות המבוצעות באמצעות נשק, אשר רבו בשנים האחרונות, והנגזרות באופן ישיר מהחזקה של נשק בלתי חוקי. עבירות הנשק, כך נטען, מטרתן להגן על שלום הציבור ובטחונו, על חיי אדם ועל הרכוש. לטענת המאשימה, תופעת החזקת נשק בלתי חוקי הפכה למכת מדינה של ממש, ובית המשפט מחויב להילחם בה באמצעות ענישה מחמירה.
- המאשימה הפנתה גם לתיקון 140 לחוק, הקובע כהוראת שעה עונש מזערי של רבע מהעונש המרבי הקבוע לצד עבירות נשק. עוד, ובמסגרת מאמץ התביעה להביא לצמצום תופעת עבירות הנשק, המאשימה הפנתה להנחיית פרקליט המדינה בדבר מדיניות הענישה בעבירות נשק. על מנת ללמד על מדיניות הענישה הנוהגת, המאשימה הפנתה לשורה של פסקי דין.
10. בכל הנוגע לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, המאשימה סבורה כי במעשי הנאשמים קיימות נסיבות מחמירות רבות. בכלל זה, עמדה המאשימה על התכנון שקדם לביצוע העבירות, לרבות הרכב שחנה ברחבת העפר והגעת הנאשמים לשם כשהם חובשים כובעים, עוטים כפפות על ידיהם, ועל פניהם מסכות. עוד ציינה המאשימה, כי לא נגרם נזק כתוצאה ממעשי הנאשמים, אך פוטנציאל הנזק הגלום במעשיהם "הוא גבוה ביותר". זאת, בשים לב להיות מטען החבלה רב עוצמה, המכיל חומר נפץ מרסק "במשקל עצום". המאשימה טענה עוד, כי נוכח תקלה בטלפון הנייד שהוצמד למטען החבלה (לה לא היה מודע נאשם 1), "לא ניתן היה לקבל ולהוציא שיחות לצורך פיצוץ המטען", אך "אם המטען היה מתפוצץ אזי ניתן רק לשער איזה נזק הוא היה גורם". נטען גם, כי אין ליתן משקל רב לעובדה שמערכת ההפעלה של מטען החבלה הייתה תקולה, וכי שיקול זה נלקח בחשבון במסגרת הסדר הטיעון והגבלת המאשימה לרף עליון של ענישה.
- בכל הנוגע לחלקו של כל אחד מהנאשמים, נטען כי נאשם 1 הוא הדומיננטי, אך "אין זה אומר שחלקו של נאשם 2 שולי וזניח". נאשם 2 נהג ברכב, כששני הנאשמים נשאו בצוותא את הנשק. נאשם 1 נשא אף את מטען החבלה, וכן הפר הוראה חוקית והפריע לשוטרים בביצוע המעצר.
11. בבחינת הנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירה, המאשימה טענה כי הנאשמים הודו בעובדות כתב האישום המתוקן בשלב מתקדם של ההליך, כך שאין ליתן משקל משמעותי לחיסכון בזמן שיפוטי. עוד עמדה המאשימה על עברם הפלילי של הנאשמים.
12. בשים לב לטיעוניה אלו ועוד, המאשימה עתרה לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין 5 ל-8 שנות מאסר בעניינו של נאשם 1, ומתחם עונש הולם הנע בין 30 ל-54 חודשי מאסר בעניינו של נאשם 2.
- בהינתן הנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירה, ובהתחשב בצורך בהתרעה בעבירות נשק, היה מקום לשיטת המאשימה למקם את העונשים של שני הנאשמים בחלקו הבינוני ומעלה של כל אחד מהמתחמים המוצעים. עם זאת, נוכח הסדר הטיעון המגלם קשיים ראייתיים בתיק, נטען מפי המאשימה כי יש למקם את העונשים ברף התחתון של המתחמים המוצעים על ידה, כך שעל נאשם 1 יושתו 5 שנות מאסר בפועל ועל נאשם 2 יושתו 3 שנות מאסר בפועל. עוד עתרה המאשימה להשית על הנאשמים מאסר על תנאי לתקופה ארוכה, וכן קנס כספי.

13. סנגורו של נאשם 1 טען, כי נאשם זה הודה במרבית העבירות שיוחסו לו עוד בכתב האישום המקורי, וניהול המשפט מבחינתו התמקד בנשיאת מטען החבלה. נשמעו כמעט כל ראיות המאשימה, וניתן היה להתרשם מהקשיים הראייתיים אשר אפפו את סוגית מטען החבלה. עוצמת הקשיים הראייתיים לשיטת הסנגור היא "גדולה מאוד", וסיכויי הזיכוי מהאישום הנוגע למטען החבלה היו "בולטים וממשיים". בסופו של דבר הנאשם הודה בעבירת ניסיון, ולא בעבירה מוגמרת אשר יוחסה לו תחילה. עוד נטען, כי "אותו אביזר שצולם ברכב, שאיננו יודעים את טיבו עד הסוף, איננו המטען שנמצא בחלוף מספר שעות לאחר שהנאשמים נעצרו". בנוגע למטען, סבור הסנגור כי טענת המאשימה לפיה נאשם 1 לא היה מודע לתקלה, חורגת מכתב האישום המתוקן ואין לכך ראייה. הדבר "נשאר עמום ולא בכדי". המטען הונח באמצע הכביש, ולא הוצמד לבית או לרכב, ולא נועד להתפוצץ או לפגוע באיש. בכל הנוגע לעבירה של הפרעה לשוטר, נטען כי היא "ברובד הנמוך ביותר". על פי הראיות, ברגע שנשמעו צעקות השוטרים, נאשם 1 השליך את הנשק בסמוך לזירה, ולא נעשה כל ניסיון להשתמש בו. סנגורו של נאשם 1 הפנה גם הוא לפסיקה אשר תלמד על מדיניות הענישה הנהוגה, וטען כי בנסיבות ענייננו, ונוכח הקשיים הראייתיים, "ענישה של מעבר ל 3 שנים לנאשם 1 לא הגיונית".
14. סנגורו של נאשם 2 עמד גם הוא על כי התיקון שבוצע בכתב האישום משמעותי, ועל כי למרשו מיוחסת כיום נשיאה והובלה רק של הנשק (האקדח). משכך, שמיעת הראיות לא הייתה לשווא ולא מדובר בניהול סרק, כך שלא ניתן לזקוף לחובת נאשם 2 "בזבוז זמן שיפוטי".
- סנגורו של נאשם 2 הפנה גם הוא לפסיקה אשר יש בה ללמד על מדיניות הענישה הנהוגה, ולבסוף, עתר כי יושת על נאשם 2 עונש בן 24 חודשי מאסר בפועל.
- דבר הנאשמים
15. לקראת חתימת הדיון, אמר כל אחד מהנאשמים את דברו. נאשם 1 אמר: "אני מצטער, מבקש סליחה". נאשם 2 אמר: "גם אני מצטער על המעשה שלי, אני לא אעשה את זה שוב. אני מתבייש לעמוד פה".
- דיון והכרעה
16. העיקרון המנחה בגזירת הדין הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת העבירה בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם העומד לדין, לבין סוג העונש אשר יוטל עליו ומידתו. בעת קביעת מתחם עונש הולם לעבירה שביצע נאשם בפלילים, על בית המשפט להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. לאחר קביעת מתחם העונש ההולם, יפנה בית המשפט לאתר את העונש המתאים לנאשם בגבולות המתחם שנקבע, תוך התייחסות לנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירה. בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש, הן לקולא - משיקולי שיקום, והן לחומרה - משיקולי הגנה על שלום הציבור.
- מתחם העונש ההולם
17. בענייננו, הצדדים הסכימו על טווחי ענישה, אך טווח ענישה ומתחם עונש הולם, לא חד הם. ראו על כך, עפ"ג 56058-03-25 חלבי נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (28.5.2025):
- "שני אלה, חרף קרבה מסוימת ביניהם, שונים בתכלית. הסדר טיעון במסגרתו נקבע טווח ענישה מוסכם, הוא פרי הסכמה בין רשויות התביעה לבין נאשם, המבטא את כוח המיקוח של כל צד בנסיבות העניין - בעוד בית המשפט אינו צד להסכם ואינו כפוף לו. לעומת זאת, מתחם העונש ההולם נקבע על-ידי בית המשפט, ומהווה הכרעה נורמטיבית באשר לתחום הענישה הראוי בגין העבירה בנסיבותיה...".
- משכך, ואף כי סבורני כפי שיובהר בהמשך, כי טווחי הענישה עליהם הוסכם בענייננו, מצויים בקרבה רבה למתחמי העונש ההולמים, מצאתי להידרש לקביעת מתחמי העונש ההולמים בענייננו.
18. בעת קביעת מתחם העונש ההולם, יש לעמוד תחילה על הערכים החברתיים אשר נפגעו כתוצאה מביצוע העבירות על ידי הנאשמים, וכן על מידת הפגיעה בערכים אלו. הנאשמים שבענייננו ביצעו מעשה אחד המשותף לשניהם בבחינת העבירות מושא כתב האישום, והוא נשיאת והובלת נשק בצוותא. בנוסף, לנאשם 1 מיוחסת עבירה של ניסיון לנשיאת ולהובלת מטען החבלה, וכן הפרת הוראה חוקית והפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו.
19. בעבירות נשק, כשלעצמן, גלומה פגיעה בשורה של ערכים חברתיים מוגנים. כך, נפגעת היכולת לשמור על ערך החיים, וכן על ביטחון הציבור ועל שלומו. עוד נפגעת יכולתו של אדם להתהלך באין מפריע במרחב הציבורי, אשר יכול להפוך בין רגע לזירת קטל של ממש.

בעצם החזקת נשק, וודאי בעת הובלתו ונשיאתו, קיימת סכנה שמא בסופו של דבר ייארע שימוש בנשק אשר יגרום לנזק רב עד מאוד לרכוש, ואף חמור מכך - נזק לגוף, עד כדי קיפוח חיים. הנזק יכול להיגרם במתכוון, תוך כדי שימוש ישיר בנשק כלפי מאן דהוא. הנזק יכול להיגרם גם לעובר אורח תמים, אשר ביד הגורל היה מצוי בזירה או בסביבותיה בעת השימוש בנשק. כך או כך, התוצאה חד היא - נזק בהיבט הפרט והציבור בכללותו.

20. מידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים נגזרת באופן ישיר מחומרת המעשים. בענייננו, כאמור לעיל, בסיפור המעשה לקחו חלק שני הנאשמים. ואולם, מעשיו של נאשם 1 חמורים באופן משמעותי ממעשיו של נאשם 2, בראי עבירות הנשק, ובכלל. יוצא אפוא, כי אם במעשיו נאשם 2 פגע באופן ממשי ומשמעותי בערכים החברתיים המוגנים, הפגיעה שהסבו מעשיו של נאשם 1 גדולה עוד יותר.

שני הנאשמים הורשעו בהובלה ובנשיאה בצוותא של האקדח, כשהוא טעון במחסנית ובה 15 כדורים. עצם היות האקדח מוכן לשימוש, מעניק נופך של חומרה יתרה למעשי הנאשמים, שכן הסיכון לשימוש בו בטווח הזמן המידי גדל. נוסף על כך את הרשעתו של נאשם 1 בעבירת ניסיון להובלת ולנשיאת נשק, בדמות מטען החבלה, הגם שהוא היה תקול, ועל כך עוד בהמשך.

מעשיו של נאשם 1 לא התמצו רק בעבירות הנשק. לשם ביצוע עבירות אלו, נאשם 1 הפר הוראה חוקית, לפיה הוא היה אמור להיוותר בביתו, במעצר בית. גם משנתפסו הנאשמים, נאשם 1 לא אמר נואש, וביקש להימלט מידי השוטרים. במעשיו אלו, פגע נאשם 1 בערכים החברתיים של הגנה על שלטון החוק והסדר הציבורי, וכן בפעולתם הסדירה והתקינה של מי אשר אמונים על כך.

21. בית המשפט העליון עמד פעמים רבות על החומרה הגלומה בעבירות הנשק, וכן על הצורך בהחמרת הענישה כלפי מי אשר מבצע עבירות אלו. ראו על כך, מיני רבים, ע"פ 5681/23 חווא נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (20.12.2023) (להלן: "עניין חווא"):

"עבירות הנשק באשר הן הפכו למכת מדינה. חומרתן היתרה והשפעתן על תחושת הביטחון של כלל אזרחי המדינה מחייבות הטלת ענישה משמעותית, גם על נאשם נעדר עבר פלילי ... מדיניות ההחמרה ביחס לכלל עבירות הנשק, אשר ניכרת בפסיקתו של בית משפט זה, באה לידי ביטוי סטטוטורי בסעיף 144(ז) לחוק העונשין אשר חוקק במסגרת תיקון מס' 140 לחוק (ראו: חוק העונשין (תיקון מס' 140 - הוראת שעה), התשפ"ב-2021, ס"ח 2938)".

בהמשך פסק הדין בעניין חווא, בפסקה 13, נקבע כך:

"בית משפט זה שב ומתריע השכם והערב על חומרתן של עבירות הנשק בחברה הישראלית בכלל, ובמגזר הערבי בפרט (ראו: עניין קואסמה, פסקה 16; עניין אבו עבסה, פסקה 15). עבירות אלו מגלמות סיכון רבתי לשלום הציבור, לביטחוננו ולסדר החברתי, כאשר חדשות לבקרים אנו עדים לתוצאותיהן ההרסניות ומעבר לכך הן משמשות קרקע פורייה לעבירות נוספות (עניין נורי, פסקה 9).

בהתאם לכך ולנוכח ריבוי מקרי הירי, יש לנקוט במדיניות ענישה מחמירה בגין ביצוע עבירות נשק, החל מיצרני או מבריחי הנשק הבלתי חוקי, דרך הסוחרים בו ועד לאלו הנוטלים אותו לידם ועושים בו שימוש בלתי חוקי לרבות החזקה ונשיאה".

22. על מגמת ההחמרה, ראו גם ע"פ 2482/22 מדינת ישראל נ' קדורה, פסקה 6 (14.4.2022), כדלקמן: "החזקת נשק שלא כדין מאיימת על שלום הציבור ובטחוננו ... לנוכח היקפן המתרחב של עבירות המבוצעות בנשק, הזמינות הבלתי נסבלת של נשק בידי מי שאינו מורשה לכך, מהווה כאמור סיכון של ממש ומגבירה את הסיכון לביצוע עבירות חמורות נוספות ... כמו גם לאסונות נוראיים. יעידו על כך ריבוי המקרים במגזר הערבי בעת האחרונה, כאשר אזרחים תמימים - כמו ילד רך בשנים ועלמה צעירה - נפגעים ואף מוצאים את מותם בביתם-מבצרם או בגן השעשועים, כל זאת כתוצאה משימוש בנשק של אחרים. מציאות קשה זו מחייבת לנקוט ביד מחמירה כלפי מעורבים בעבירות נשק, אף אם הם נעדרי עבר פלילי ... עניינו ב'מכת מדינה' שהצורך להילחם בה על מנת להגן על הציבור, מצריך מענה הולם והטלת עונשי מאסר משמעותיים ... ידע כל מי שמחזיק בנשק בלתי חוקי כי צפוי הוא להיענש בחומרה, בבחינת 'אם מחזיקים - למאסר נשלחים'".

23. כאמור, בעת קביעת מתחם העונש ההולם, על בית המשפט ליתן דעתו למדיניות הענישה הנוהגת. זו, כמצוין לעיל, הדגישה את הצורך בהשתת ענישה מחמירה ומרתיעה על מי אשר מבצע עבירות נשק, תוך שמנעד הענישה רחב.

אפנה להלן לסקירה המבטאת את מדיניות הענישה הנוהגת, ממנה יש להקיש לעניינו, ואשר בין היתר על יסודה, ייקבע מתחם העונש ההולם. בסקירה זו אכלול התייחסות לחלק מפסקי הדין אליהם הפנו הצדדים.

24. ע"פ 9228/23 מדינת ישראל נ' אגבאריה (26.5.2024) - המשיבים הורשעו בביצוע בצוותא של נשיאת והובלת נשק. זאת, לאחר שבשעת לילה נסעו הם (יחד עם אחר) ברכב באום אל פחם. המשיב 1 נהג ברכב והמשיב 2 ישב לצידו, תוך שנשא והובילו ברכב תיק בד ובו תת מקלע מאולתר טעון במחסנית שבה עשרה כדורים, וכדור נוסף בבית הבליעה של הנשק. נמצאו בתיק, בין היתר, גם תשעה כדורים, כפפה שחורה וכפייה. ברכב היה מצוי גם כובע גרב שחור ובו פתחים לעיניים. לאחר שבית המשפט המחוזי קבע כי מידת שליטתו של המשיב 2 בנשק הייתה ישירה מזו של המשיב 1, קבע הוא מתחם עונש הנע בין 14 ל-24 חודשי מאסר בפועל בעניינו של המשיב 1. בעניינו של המשיב 2 נקבע מתחם עונש הנע בין 24 ל-48 חודשי מאסר. לבסוף, השית בית המשפט המחוזי עונש בתחתית המתחם שנקבע בעניינו של כל אחד מהמשיבים, לצד עונשים נלווים. בית המשפט העליון דחה את ערעורו של המשיב 2 על חומרת העונש וקיבל את ערעור המדינה, ובין היתר באופן שעונש המאסר של כל אחד מהמשיבים הועמד על 32 חודשי מאסר בפועל.

ע"פ 3406/23 עזאם נ' מדינת ישראל (18.3.2024) - פסיקה אליה הפנה סנגורו של נאשם 2. המערער הורשע בבית המשפט המחוזי (ת"פ (מחוזי חיפה) 1390-04-22) בהחזקה, נשיאה והובלה של נשק, וכן בירי מנשק חם. על פי המתואר, המערער נהג ברכב כשהוא מחזיק, נושא ומוביל ברכב אקדח מסוג FN בקוטר 9 מ"מ, טעון במחסנית ובתוכה לפחות 10 כדורים תואמים, וכן שקית ניילון המכילה 11 כדורים. בהיותו במגרש חניה, המערער ירה לפחות 6 כדורים. לאחר מכן, המערער החביא בתא הנסתר ברכב את השקית ואת האקדח, כשהוא דרוך ועם כדור בקנה. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם הנע בין 22 ל-38 חודשי מאסר בפועל, והשית על המערער 25 חודשי מאסר בפועל, הפעלת עונש מאסר מותנה בן 10 חודשים במצטבר, וכן עונשים נלווים. הערעור לבית המשפט העליון נדחה, לאחר שהמערער לא עמד על ערעורו, נוכח עמדת בית המשפט העליון.

עניין חווא - פסק דין אליו הפנתה המאשימה. המערער הורשע בביצוע עבירות בנשק (החזקה ונשיאה), לאחר שבמשך כשנה וחצי החזיק אקדח טעון במחסנית ובתוכה 6 כדורים (דובר באקדח הזנקה שהוסב). באחד הימים יצא המערער את ביתו והלך יחד עם רעייתו לכיוון רכבו שחנה בסמוך, כשהוא מחזיק ונושא את הנשק. הנשק הוסתר בבגדיו של המערער. שוטרים שהיו בתצפית הבחינו במערער, וזה החל לברוח. תוך כדי הימלטות, המערער הוציא את הנשק והחזיקו בידו. השוטרים השיגוהו. אחד מהם כיוון לעבר המערער נשק דרוך והמערער נעצר. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם הנע בין 24 ל-50 חודשי מאסר בפועל, והשית על המערער 35 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים. הערעור נדחה.

ע"פ 3851/23 בודהנה נ' מדינת ישראל (13.6.2023) - פסק דין אליו הפנתה המאשימה. המערער הורשע בבית המשפט המחוזי (ת"פ (מחוזי חיפה) 6985-07-22, מיום 3.4.2023), בעבירות של החזקת, נשיאת והובלת נשק, וכן בהחזקת סם מסוכן לצריכה עצמית. זאת, לאחר שנסע ברכב כשהוא מחזיק, נושא ומוביל ברכב אקדח חצי אוטומטי מסוג ZAGROS תוצרת אזרבייג'ן, מודל K-16 קליבר 9 מ"מ, ובתוכו מחסנית שהכילה 15 כדורים בקליבר 9 מ"מ. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם הנע בין 30 ל-48 חודשי מאסר, והשית על המערער 42 חודשי מאסר בפועל, וכן מאסר מותנה. הערעור לבית המשפט העליון נדחה, לאחר שבתום הדיון המערער לא עמד על ערעורו.

ע"פ 5602/22 מדינת ישראל נ' פלוני (14.9.2022) - פסק דין אליו הפנתה המאשימה. המשיב הורשע בביצוע עבירות של נשיאת נשק, הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו, וכן כניסה ושהייה בישראל בניגוד לחוק. דובר בתושב ג'נין אשר על אף שאינו מורשה כניסה לישראל, שהה ברכב בעיר אום אל פחם, כשהוא נושא על גופו אקדח חצי אוטומטי עם מחסנית וכדורים תואמים. משנהג הרכב התבקש על ידי שוטרים לעצור לבדיקה, המשיב יצא מהרכב כשהוא נושא את הנשק והחל להימלט. המשיב לא שעה לקריאת השוטר אשר רדף אחריו וצעק לעברו לעצור, ואחרי שנתפס נאבק בשוטר. על המשיב הושתו בבית המשפט המחוזי 18 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים. בית המשפט העליון בקבלו הערעור על גזר הדין, ציין בפסק דינו, כי "... מתחם הענישה הרגיל שראוי לקבוע לנאשם בגיר בגין נשיאה בלתי חוקית של נשק חם במרחב הציבורי נע בין 30 ל-42 חודשי מאסר בין סורג ובריה (לצד עונשים נלווים בדמותם של מאסר-על-תנאי וקנס) ...". בסופו של דבר, ומשערכאת הערעור אינה ממצה את הדין עם הנאשם, הועמד עונש מאסרו בפועל של המשיב על 28 חודשים.

ע"פ 4290/21 זרבאילוב נ' מדינת ישראל (6.12.2021) - המערער נשא והוביל ברכבו, בתא המטען, שני אקדחים שכל אחד מהם טעון במחסנית אשר בתוכה 5 כדורים. על המערער נגזרו 18 חודשי מאסר בפועל, וכן מאסר מותנה. ערעורו נדחה על ידי בית המשפט העליון. יוער, כי בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם הנע בין 16 ל-36 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים.

ע"פ 5765/20 אבו בכר נ' מדינת ישראל (22.3.2021) - המערערים הורשעו בביצוע עבירות של הובלת ונשיאת נשק, וכן שיבוש מהלכי משפט. זאת, לאחר שהמערער 2 נהג ברכב, לצידו המערער 1, כשהם נושאים ומובילים שני אקדחים, אשר בכל אקדח מחסנית מלאה. נידת משטרה שנסעה אחריהם הבהבה בפנסיה. המערער 2 המשיך בנסיעה קצרה ואז עצר את הרכב. המערער 1 יצא מהרכב, רץ אל חצר בית, השליך שם את האקדחים ואת המחסניות, ושב אל הרכב. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם הנע בין 18 ל-36 חודשי מאסר בפועל, ולבסוף השית על כל אחד מהמערערים 18 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלוות. הערעור לבית המשפט העליון נדחה.

ע"פ 8017/20 מדינת ישראל נ' גריפאת (22.12.2020) - המשיב הורשע בהחזקת, הובלת ונשיאת נשק. על פי המתואר, המשיב הסיע את נאשם 2 באותה פרשה לביתו של נאשם 1, שם מסר נאשם 1 לנאשם 2 שלושה מטעני חבלה בתוך קופסת קרטון. המשיב ונאשם 2 עזבו את הבית כשהם נושאים ומובילים בצוותא את הקופסה, זאת כשהמשיב יודע שמדובר במטען חבלה אחד לפחות. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הנע בין 6 ל-24 חודשי מאסר בפועל, והשית על המשיב 7 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים. עוד נקבע, כי מתוך 7 חודשי המאסר, 5 יצטברו לעונש מאסר בגין הפקעת עבודות שירות שהמשיב טרם ריצה למשך 6 חודשים, כך שסך הכל הוא ירצה 11 חודשי מאסר בפועל. ערעור המדינה על קולת העונש התקבל, באופן שעונש מאסרו בפועל של המשיב הועמד על 14 חודשים, ומתוך תקופה זו ירוצו 12 חודשים במצטבר לעונש המאסר שהוטל על המשיב בגין הפקעת עבודות השירות. בית המשפט העליון ציין בפסק דינו, כי מתחם הענישה שנקבע על ידי בית המשפט המחוזי, אינו הולם את חומרת העבירה, בלא לקבוע מסמרות בעניין זה.

ת"פ (מחוזי חיפה) 57884-08-24 מדינת ישראל נ' אבו יונס (2.4.2025) - גזר דין אליו הפנה סנגורו של נאשם 2. הנאשם הורשע בנשיאת ובהובלת נשק. על פי המתואר, על רקע ויכוח בין הנאשם לבין בני משפחתו, הנאשם החזיק אקדח חצי אוטומטי מסוג "גלוק", כשהוא טעון במחסנית המכילה כדורים. באחד הימים, הנאשם הגיע באמצעות רכב לאזור בית הוריו, כשהוא נושא את האקדח. בהמשך, הנאשם נשא את האקדח והמחסנית בתא המטען של הרכב, עד שנעצר על ידי המשטרה. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הנע בין 18 ל-36 חודשי מאסר בפועל, והשית על הנאשם 18 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים.

ת"פ (מחוזי חיפה) 17378-04-24 מדינת ישראל נ' יונס (28.1.2025) - הנאשם הורשע בעבירה של נשיאת נשק, וכן בעבירה של הפרעה לשוטר. זאת, מחמת שנשא על גופו, באזור ביתו, אקדח מסוג Glock טעון במחסנית עם 15 כדורים, ומשהבחין בשוטרים ברח ונעצר לאחר מרדף קצר. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם הנע בין 14 ל-42 חודשי מאסר, והשית על הנאשם 14 חודשי מאסר בפועל לצד עונשים נלווים.

- ת"פ (מחוזי חיפה) 41728-10-23 מדינת ישראל נ' אבו שייך (22.12.2024) - גזר דין אליו הפנה סנגורו של נאשם 1. הנאשם הורשע בנשיאת נשק. זאת, לאחר שנשא על גופו אקדח חצי אוטומטי כשהוא טעון במחסנית ריקה, בחצר ביתם של אחרים. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הנע בין 18 ל-42 חודשי מאסר בפועל, ותוך סטייה מהמתחם, השית על הנאשם 9 חודשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות, צו מבחן למשך 18 חודשים, וכן עונשים נלווים.
- ת"פ (מחוזי חיפה) 48513-12-23 מדינת ישראל נ' עואד (16.5.2024) - הנאשם הורשע בביצוע עבירת נשיאת נשק, לאחר שבשעת לילה מאוחרת נשא הוא יחד עם אחר אקדח מסוג גלוק 19, טעון במחסנית ובה לפחות 15 כדורים, במטרת היערכות לירי על בית עסק. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הנע בין 22 ל-40 חודשי מאסר בפועל, והשית על הנאשם 28 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים.
- ת"פ (מחוזי מרכז) 10114-09-23 מדינת ישראל נ' פלוני (15.4.2024) - גזר דין אליו הפנה סנגורו של נאשם 1, תוך שטען כי בנסיבות חמורות מאשר בעניינו, ובהינתן קשיים ראייתיים ומטען תקול, הוסכם על ענישה בת 18 חודשי מאסר בפועל. עיון בגזר הדין מעלה, כי הנאשם הורשע בביצוע ניסיון לנשיאת נשק, לאחר שהנאשם ואחר הצטיידו במטען חבלה מאולתר, ובשעת לילה הגיעו לבניין מגורים במטרה להצמידו לדלת דירת המתלונן. הנאשם והאחר עלו לקומת מגורי המתלונן. האחר הצמיד את המטען ובעט בו פעמיים, שעה שהנאשם ממתיך בסמוך. בית המשפט המחוזי מצא לכבד את הסדר הטיעון שהושג לאחר הליך גישור, המעניק "ביטוי משמעותי לקושי ראייתי ורחוק משמעותית ממדיניות הענישה הנוהגת", והשית על הנאשם מאסר בפועל בן 18 חודשים ויום (תוך הפעלת מאסר מותנה בן חודשיים בחופף), לצד עונשים נלווים.
- ת"פ (מחוזי תל אביב - יפו) 4102-11-20 מדינת ישראל נ' שניר (10.6.2021) - גזר דין אליו הפנתה המאשימה. הנאשם הורשע בעבירה של נשיאת והובלת נשק. על פי המתואר, הנאשם נטל מטען חבלה מאולתר, וכן משדר בעל התאמה אלחוטית ורכב על קטנוע שבבעלות אחיו (כשלוחית הזיהוי מוסתרת בבד שחור). זאת, כשמטען החבלה עטוף בבד ומונח בארגז המחובר לקטנוע, והמשדר על גופו של הנאשם. בשלב כלשהו, הגיע שוטר רכוב על אופנוע וחסם את הקטנוע. הנאשם הזדהה בכזב בפני השוטר בשם אחר, ובהמשך התניע את הקטנוע והחל בנסיעה. השוטר רץ אחר הנאשם והצליח למנוע את המשך הנסיעה, או אז הנאשם דחף את הקטנוע אל עבר השוטר והחל להימלט בריצה עד שנפל אל הקרקע והשוטר עצר אותו. יוער כי הצדדים הסכימו שמטען החבלה היה תקול. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם הנע בין 24 ל-54 חודשי מאסר, והשית על הנאשם 24 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים.
- ת"פ (מחוזי חיפה) 13966-07-19 מדינת ישראל נ' פלוני (23.7.2020) - נאשם 3 באותו עניין הורשע בעבירות שעניינן החזקת מטען חבלה שהועבר לנאשם אחר ומצא דרכו לסוכן משטרתי, וכן באישום אחר - ייצור ארבעה מטענים מאולתרים שמצאו דרכם לסוכן משטרתי. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם הנע בין 24 חודשי מאסר לבין 6 שנות מאסר, והשית על נאשם זה 32 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים. עד כאן סקירת הפסיקה.

25. בבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, ובראי מעשיו של נאשם 2, יש ליתן הדעת על כי מדובר בכלי נשק אחד ויחיד, וכי היה זה אקדח (להבדיל מנשק התקפי למשל). בצד זאת, וכשיקול לחומרה, יש להביא בחשבון כי האקדח היה טעון במחסנית ובה תחמושות, כך שברצות הנאשמים, ניתן היה לערוך בו שימוש מידי. עוד ולחומרה, והגם שלמעשים אלו המתוארים בעובדות כתב האישום המתוקן לא נלווית הרשעה בעבירה כלשהי, בבחינת התכנון שקדם לביצוע העבירה, יש ליתן הדעת על כי הנאשמים דאגו "בעצמם או באמצעות אחרים" לטשטש את סימני הזיהוי של הרכב הגנוב בו עשו שימוש, באופן שהודבקו על לוחיות הזיהוי של הרכב מדבקות הנושאות מספר אחר מזה של הרכב. זאת, על מנת להקשות על זיהוי הרכב. הרכב אף הוחנה ברחבת העפר. ביום האירוע, בשעת בוקר מוקדמת, הנאשמים הגיעו אל רחבת העפר ועברו אל הרכב, כשלאשם כובעים, על ידיהם כפפות, ועל פניהם מסיכות. גם זאת במטרה להקשות על הזיהוי.
26. לנאשם 1 מיוחסים אותם המעשים והעבירות, כפי המיוחס לנאשם 2. בנוסף, ובראי עבירות הנשק, לנאשם 1 מיוחס גם ניסיון לנשיאת והובלת מטען החבלה.
- בכל הנוגע למטען החבלה, נתתי דעתי לטענות המאשימה, כמפורט לעיל, בדבר מאפייניו והיותו רב עוצמה. בצד זאת, על פי עובדות כתב האישום המתוקן ועל פי טיעון המאשימה עצמה, נוכח תקלה בטלפון הנייד שהוצמד למטען החבלה, לא ניתן היה לקבל/להוציא שיחות לצורך פיצוץ המטען. במילים אחרות, עניין לנו במטען חבלה תקול. אני ער לטענת המאשימה כי נאשם 1 לא היה מודע לתקלה, כך שאין לראות בתקלה נסיבה מקלה מבחינתו. ואולם, לטענה זו אין לשעות, באשר אין לה כל תימוכין או אחיזה בעובדות כתב האישום המתוקן. זאת ועוד, על פי עובדות כתב האישום המתוקן, בשלב מסוים נאשם 1 יצא מהרכב כשהוא נושא את מטען החבלה, וכעבור כחצי דקה, חזר הוא אל הרכב ללא מטען החבלה, והנאשמים החלו בנסיעתם חזרה אל רחבת העפר. כתב האישום המתוקן אינו כולל כל איזכור, ולו ברמז, לנעשה עם מטען החבלה. היעדר מידע זה, והיות יעד כלשהו למטען החבלה לוט בערפל, פועל גם הוא לזכות הנאשם.
- ובכלל, בנוגע למטען החבלה, יש לזכור כי מדובר בעבירת ניסיון לנשיאה ולהובלה, להבדיל מעבירה מושלמת ומוגמרת, וכי תיקון זה הוא פרי הסדר הטיעון ונוכח הקושי הראיתי שעמד לפני המאשימה.
27. יש ליתן הדעת גם לפוטנציאל הנזק הרב וגדול המימדים שעלול היה להיגרם כתוצאה משימוש בנשק - האקדח; כך וודאי בעת התפוצצות מטען החבלה. בצד זאת, יש להביא בחשבון כי הנזק לא התממש בסופו של דבר.
28. עוד יש לזכור, כי לנאשם 1 מיוחסות עבירות נוספות. לצורך השתתפותו באירוע, ועל מנת להימצא ברכב, נאשם 1 הפר את תנאי מעצר הבית בהם הוא היה נתון במסגרת תיק מעצר עד תום ההליכים בפרשה אחרת. זאת ועוד, גם משהגיעו למקום שוטרים, נאשם 1 לא שעה להוראותיהם עת קראו לו לעצור. אמנם, וכפי שטען סנגורו, נאשם 1 השליך מיד את הנשק ואין כל אינדיקציה על כוונת שימוש בו, אך הנאשם החל להימלט מידי השוטרים ונעצר רק כשהשוטרים ביצעו ירי באוויר.

29. עניין נוסף שיש ליתן עליו את הדעת, הוא העונש המזערי למבצעי עבירות נשק, אשר נקבע כהוראת שעה במסגרת חוק העונשין (תיקון מס' 140 - הוראת שעה), התשפ"ב-2021, ס"ח 2938. לפי תיקון זה, שתחולתו הווארכה בפתחה של השנה הנוכחית, בעבירות נשק מסוימות, ככלל לא יפחת העונש מרבע מן העונש המרבי שנקבע לצד אותה עבירה. כך נקבע, בין היתר, "נוכח התפשטות ההתחמשות של קבוצות גדולות באוכלוסייה בנשק בלתי חוקי, ייחודיות התופעה והשלכותיה החמורות, ובפרט המחיר שהיא גובה בחיי אדם..." (ראו דברי ההסבר להצעת חוק העונשין (תיקון מס' 142 - הוראת שעה) (עונש מזערי על החזקת נשק בלא רשות על פי דין), התשפ"א-2021, ה"ח הכנסת 872).

30. על רקע נסיבות ביצוע העבירות, הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מדרך הילוכם של הנאשמים ומידת הפגיעה בערכים אלו, כמו גם בשים לב למדיניות הענישה הנהוגה, סבורני כי מתחם העונש ההולם את מעשיו של נאשם 1 מצוי בטווח שבין 34 חודשי מאסר בפועל, לבין 66 חודשי מאסר בפועל. מתחם העונש ההולם את מעשיו של נאשם 2 מצוי בטווח שבין 25 חודשי מאסר בפועל לבין 45 חודשי מאסר בפועל. הכל לצד עונשים נלווים.

31. לא מצאתי בענייניו כי מתקיימים שיקולים אשר יצדיקו לסטות ממתחמי העונש שזה עתה נקבעו, בין אם לחומרה ובין אם לקולא. שיקול ההגנה על שלום הציבור, הגם שמתקיים מעצם הערכים המוגנים שנפגעו, אינו מצדיק חריגה מהמתחמים. שיקול השיקום, בשים לב לנסיבות, אינו מתקיים וממילא אינו מצדיק אף הוא סטייה מהמתחמים. אפנה להלן לקבוע את העונש המתאים לנאשמים בגבולות מתחמי העונש ההולמים שנקבעו בעניינים. בכגון דא, יש להתחשב בנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירה, כמפורט בסעיף 40יא לחוק. העונש המתאים לנאשמים

32. בהקשר זה, יש ליתן משקל להודאת הנאשמים בעובדות כתב האישום המתוקן. אמנם הודאה זו באה לעולם בשלהי פרשת התביעה. ואולם, בשים לב לתיקון המשמעותי שבכתב האישום המתוקן ביחס לשני הנאשמים, סבורני כי ניהול המשפט לא היה לשווא. בנוסף, גם בשלב בו ניתנה ההודאה על פני ציר הזמן, עדיין יש בה להביא לחיסכון בזמן שיפוטי ניכר.

הבאתי בחשבון גם את דברי הצער והחרטה שהנאשמים הביעו לפני. נתתי דעתי גם לגילם הצעיר באופן יחסי של הנאשמים במועד ביצוע המעשים, ובמיוחד לגילו של נאשם 1.

מנגד, עומד לחובת הנאשמים עברם הפלילי, אם כי הוא אינו מכביד במיוחד. לחובת נאשם 1 עומדות שתי הרשעות קודמות. הראשונה, עניינה בעיקר עבירות סמים, ועל הנאשם הושתו בין היתר 10 חודשי מאסר בפועל. השנייה, עניינה איומים, ועל הנאשם הושת מאסר על תנאי. לחובת נאשם 2 עומדת הרשעה אחת שבבסיסה בעיקר עבירות סמים, ובגינה הושתו עליו, בין היתר, 18 חודשי מאסר בפועל.

33. בהינתן השיקולים לקולא ולחומרה, ובשים לב לנסיבות ענייניו ולהסדר הטיעון שהושג בין הצדדים, דומני כי נכון יהא למקם את עונשם של הנאשמים סמוך לרף התחתון של כל אחד ממתחמי העונש ההולמים, אם כי לא בתחתיתו נוכח עברם הפלילי. באמצעות ענישה של מאסר ממושך מאחורי סורג ובריח, בצירוף ענישה צופה פני עתיד בדמות מאסרים מותנים, וכן ענישה בעלת ביטוי כלכלי בדמות קנס, דומני כי יוגשם עיקרון ההלימה. בד בבד תושג הרתעתם של עבריינים בפוטנציה, לבל יבצעו עבירות כגון דא. כולי תקווה כי העונש שיושת על הנאשמים יביא גם להרתעתם, וכי עם שחרורם מבית האסורים, הם לא ישובו עוד אל סורם.

סוף דבר

34. על כן, אני גוזר על הנאשמים את העונשים הבאים:
נאשם 1:

- שלושים ושישה (36) חודשי מאסר בפועל, אשר יימנו החל ממעצרו ביום 14.1.2024.
 - שניים עשר (12) חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, שלא יעבור כל עבירת נשק מסוג פשע.
 - שישה (6) חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, שלא יעבור כל עבירת נשק מסוג עוון.
 - שלושה (3) חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, שלא יעבור עבירת הפרעה לשוטר במילוי תפקידו או עבירת הפרת הוראת חוקית.
 - קנס בסך של 5,000 ₪, אשר ישולם תוך 120 ימים מהיום.
- נאשם 2:

- עשרים ושבעה (27) חודשי מאסר בפועל, אשר יימנו החל ממעצרו ביום 14.1.2024.
- שניים עשר (12) חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, שלא יעבור כל עבירת נשק מסוג פשע.

- שישה (6) חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, שלא יעבור כל עבירת נשק מסוג עוון.
- קנס בסך של 2,500 ₪, אשר ישולם תוך 120 ימים מהיום.
אשר לאופן תשלום הקנס שנפסק לחובת הנאשמים, החוב מועבר למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, בהתאם למועדים שנקבעו לעיל. ניתן יהיה לשלם את הקנס כעבור שלושה ימים מיום מתן גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות:
· בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il.
· מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון *35592-*****.
· במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).
זכות ערעור תוך 45 ימים לבית המשפט העליון.
ניתן היום, כ"ד תמוז תשפ"ה, 20 יולי 2025, בנוכחות הצדדים.